

கடவுள் துணை. 3823

சாவித்திரி வெண்பா.

இல்து

திருக்கலாயபரம்பரை திருவாவடுதறை ஆதீன

மகாவித்துவான்

மீநாகுதிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்

மாணக்கராகிய

சி. தியாகராஜச்செட்டியாரவர்கள்பால்

கல்விபயின்ற

ஐ. சாமிநாதமுதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

தம்பகோணம் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

மகாவித்துவான் சாமிநாதய்யரவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு

திருப்பணந்தாள் மடாதிபதி

ஸ்ரீஸ்ரீ சோமசுந்தரசுவாமிகள்

கட்டளையிட்டருளியபடி

வைக்கீல் வே. துரைசாமிபிள்ளையவர்களால்

கும்பகோணம்

லார்ட் ரீப்பன் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடப்பட்டது.

[All Rights reserved.]

1901.

உ

கடவுள் துணை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

3823

அதிவர்க்கிரம ஆசாரியவரிய சைவசமய பரிபாலகரான
சூரியனார்கோவில் ஆதீனம்
ஸ்ரீ மந் சீவாகரயோகிகள்
மரபில்வந்தருளிய

ஸ்ரீ @ ஸ்ரீ முத்துக்கு மாரதேசிகசுவாமிகள்
திருவாய்மலர்ந்தருளியது.

வெண்பா.

சர்க்கரையோ கற்கண்டோ தாவி நெளிதேனோ
வர்க்கக் கனிபிரத வான்பிழம்போ—சொர்க்கமவி
புத்தமுதோ வென்னப் புலவர்கொள்வ ருன்றன்சா
வித்திரிவெண் பாவை வியந்து. (க)

தோமிலா விந்நூற்குத் தோமுரையா ரேயெவருஞ்
சாமிநா தப்பெயர்கொள் சால்புள்ளோய்—ஆமிதனை
எல்லோருங் காண இனிதாக அச்சிடுவித்
தெல்லோர்க்கு மீவை யினிது. (உ)

திருக்கைகலாயபரம்பரை
 தருமபுர ஆதீன அடியார் குழாங்களில்
 சிறந்தவித்துவான்
சண்முகசுவாமிகள்
 அருளிச்செய்தது.
வேண்பா.

மாவித் திரியுலக மங்கையரும் கற்புணரசு
 சாவித் திரிவெண்பாச் சாற்றினான்—காவித்தார்
 வண்சார்மின் னாரமர்கர் வாலகுடி மன்றமிழ்தேர்
 தண்சாமி நாத தகை.

கும்பகோணம்
 காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்
 மகாவித்துவான்
சாமிநாதய்யரவர்கள்
 இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மாமேவு கற்பினர்சி காமணியா யொப்பின்றி
 வயங்கு மேன்மைப்
 பூமேவு புகழ்சாவித் திரிசரிதம் வெண்பாவாற்
 புகன்றிட் டானால்
 பாமேவு நயமிகுந்த தியாகரா ஜக்கவிஞன்
 பாற்கற் றென்றும்
 தூமேவு நடையுடைய சாமிநா தப்பெயர்கொள்
 சுகுணன் மாதோ.

ஆக்கியோன் வேண்டுகோள்.

3823

“குணநாடிக் குற்றமு நாடி யவற்றுண்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்.”

என்னுந் திருக்குறளின் உட்பொருளுக்கு உதாரணமா
யுள்ள சான்றீர்துமக்கு என்னொருவிண்ணப்பம்:

சாவித்திரி சரிதத்தை வெண்பாவாற் சொல்லிவரும்
காரணத்தால் சாவித்திரிவெண்பாவெனப் பெயர்பெற்றுக்
குழவிப்பருவத் தளர்நடையோடு உம்முன்வரும் இந்நூலை
ஏற்று ஆதரிப்பீராக. குணங்குற்றம் நாடி முன்னது மிகுத்
திடில் கொளலும் பின்னது மிகுத்திடில் விடலும் கடனாகக்
கொண்ட யாம், ஆராயாது ஆதரிப்பது எப்படியென்பீரேல்
“இரப்பார்க் கொன் றீவார் மேனிற்கும் புகழ்” என்னும் வி
தியையும் விதியாகக்கொண்டுளீர் ஆதலின் என்க. இதுநிற்க

இந்நூலை யானியற்றக்காரணம் யாதெனில், எனக்கே புலப்
படவில்லை. இவ்வரிய தமிழ்நாட்டில்

இந்தூல்போல் நன்னூல் இல்லையென்றே—அன்று,
எந்நூலிலும் என்னுலை மேம்படுத்தவென்றே—அன்று,
எந்நூலும் இந்நூலால் மேம்படவென்றே—யெனலாம்.

இருனால் ஒளியும், வெயிலால் நிழலும், மேம்படுவதெயல்
பன்றே. அன்றியும்,

கற்கும்ஊழும், அறியும்திறனும், ஒழுக்கும்திடனும் உடையேனல்லேனாயினும் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களால் சிறந்த பெரியோரைக்காணும் தவம் சிறிதுடையேனாதலின், ஒரு நூல் செய்யவேண்டும் என்னும் எண்ணம் என்னில் உண்டாயது,—எனவுமாம். இங்ஙனம் எண்ண நீவிர் அஞ்சுவீர், யானஞ்சேன்.

“ நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையார்
நெஞ்சத் தவல மிலர்.”

என்னும் மகான் வாக்குக்கேற்க நிகழ்வது சகஜம். எண்ணுவது கூடும். எண்ணியாங்கு இயற்றுவது கூடுமோ எனில், ஆமெனவுங்கூடும்.

வல்லான்கைக் கோலால் விழாதமாங்காயும்
அல்லான்கைக் கல்லால் விழவுங்கூடும் அல்லவா
அதுபோலவென்க. நூற்சொல்ல எண்ணியநீ பாச்சொல்லும் பழக்கம் யாண்டுப்பெற்றாய் என்பிரோல், உள்ளவாறுரைத்திடுவன் கேட்டிடுக.

கொள்வோன் கொள்வகை யறிந்தவ னுளங்கொள்க்
கோட்டமின் மனத்தினூல் கொடுக்க வல்லோன் எனலைத்
தன்பெயரோ யினிது விளக்குமாறு, சும்பகோணம் காலே
ஜில் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்த தியாகராஜச்செட்டியார்
அவர்களால் என்னிற் பாச்சொல்லும் பழக்கம் உண்டாயது.
அங்கு அவருக்குப் பின்வந்தும் முன்னிற்பவராய சாமிநா
தய்யரவர்களால் அப்பழக்கம் விர்த்தியாயது.

எவ்வாறோ வெனில், சென்ற 1870-ம் வருஷ மேற்போந்த
 காலேஜில் யான் பிரவேசபரீக்ஷைக்குப் படித்த காலத்தில்
 யாப்பிலக்கணம் போதித்த செட்டியாரவர்கள் குறளடி,
 சிந்தடி, அளவடி முதலியவற்றிற்கு உதாரணம் ஆங்காங்குத்
 தாமே அமைத்துச் சொல்வதுமன்றி, எம்போலிகளைக்
 கொண்டு சொல்விப்பதும் வழக்கம். அத்தொட்டிற் பழக்கம்,
 செட்டியாரவர்களோடு, விட்டே போயிற்று என்றிருந்தேன்.
 இப்பால் சில வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு சமயம் அயரத
 மூர்ந்து தஞ்சைக்குச் செல்லுகையில் அய்யரவர்களைச்
 சந்திக்கப்பெற்றேன். திட்டையை விட்டுச் சற்றுக்கெல்லாம்
 தஞ்சைப் பெருவுடையார் திருக்கோயிற் றிருவிமானம்
 கண்ணிற்புலப்பட அய்யரவர்கள், செட்டியாரவர்களாலான
 தொட்டிற் பழக்கத்தைச் சட்டிப் “பெருவுடையார் தம்மை
 நிதம்பேசு” என்பதைக் கடையடியாக்கி ஒரு வேண்பா
 முடிக்கவேனப் பணித்தனர். என்னால் அப்போது இயலா
 தெனப் பன்முறை மறுத்தும், சொல்லவே வேண்டுமென்ற
 னர். ஆதலின்,

“ஊனப் பிறவி யொழிப்பாயே னன்னெஞ்சே
 கானத்தி னட்டமிடுங் காலுடையார்—ஞானத்
 திருவுடையா ரம்மைபங்கிற் சேர்வுடையார் தஞ்சைப்
 பெருவுடையார் தம்மைநிதம் பேசு.” என முடித்துக்

காட்டக்கண்ட அய்யரவர்கள் சிரக்கம்பம் செய்து அங்கீகரித்
 தனர். ஒழிந்த அனைத்தும் ஒருங்கே தழைப்பித்தரு

ளும் கருணைநாட்டக் கடவுளை முன்னிட்டுச் சொல்லவே, விட்டபழக்கம் தொட்டுக்கொண்டது வியப்போ? அன்று.

அன்றுமுதல் தனித்தசமயங்களில் தனிப்பாடல்கள் சில சொல்லிவந்தேன். இங்ஙனம் நிகழ்கையில், வேதாகம சைவ சித்தாந்த சமயாசாரிய பீடமாய் விளங்காநின்ற சூரியனாகோயில் ஆதினம் தழைக்கவந்தருளிய முத்துகீதமாதேசிகசுவாமிகள் தரிசனம் ஓர் சமயம் கிட்டியது. சந்நிதிப்பட்டார்க்கு எந்நிதியும் தாமேவருமெனல் வெளிப்பட அவர் பொருட்டுச் சில தோத்திரப்பாமலை சொல்லவல்லேனாயினன். அப்பிரபந்தங்களைக்கேட்டு அகமகிழ்ந்த சுவாமிகள் “நீ, லோகோபகாரார்த்தமாக ஏதேனும் நூல் சொல்லவல்லையேல் நல்லது” என்றனர். “இது செய்யெனச் சீகர் சொல்லுவாராயின், அது செய்தே ஆயிற்று” என ஆங்கிலேய காளிதாசனாகிய ஷெக்ஸ்பியர் சொல்லுமாறு தேசிகசுவாமிகள் இட்டகட்டளை முட்டுறாது முற்றுப்பெற்றது என்று உறுதிக்கொண்டு ஒரு நூல் சொல்ல யத்தனித்தேன்.

அச்சமையம் சாவித்திரிசரிதம் என்னும் ஒரு வசன நடைத் தமிழ்ப்புத்தகம் என்கைக்கெட்டியது. அதைச் செய்தவர் சலசலோசனச்செட்டியார் என்ற ஒருவர். அவர் தந்நடைபோல அந்நூற் சொன்னடையும் சிறப்புற்றிருந்ததுமன்றி;

தெய்வங்கொள்கை, பெரியாரைப்பேணல், பெற்றோர்க்கிதஞ்செயல், கற்பின்றிறம், மகளிரிலக்கணம், இனியவை கூறல், இதனாலுறுபயன், சொல்லுறுதிப்பெருமை, ஊழின்பலம், முயற்சித்திறம், முதலிய நீதிகளை மிகப்பெற்றுள்ளதுமாயிருந்தது. இதைச் செய்யுண்முகமாய்ச் சொல்ல எண்ணி என் வெள்ளறிவிற்கேற்க, வெண்பாவினியற்றித் தேசிகசுவாமிகள் வாக்கின் பெருமையாலாயதுகொண்டு, அவர் திருமுன்னர் எய்தி அறிவிக்க, அம்மகான் இதை ஆதியோடந்தமாகக்கேட்டு அகமகிழ்ந்தனர். பாச்சி சோச்சி என்னும் பாலர் மழலைச்சொல்லைப்பாலிற்றேனிற் பெரிதாகக்கொள்ளும் பெற்றோர்களைப்போலக், கல்வித்தெளிவில்லாத என்போலியர் புன்சொல்லையும் நன்சொல்லாக மதித்து மெச்சி மேம்பாடுறத் தூண்டுவதில் தேசிகசுவாமிகள் செட்டியாரவர்களிற் சிறிதும் பின்னிடாதவராதலின், என் சிறுமுயற்சிப்பயனைத்தாம் வியந்துகொண்டதுமன்றித் தம்மைத்தரிசிக்கவந்த தருமபுரஆதீன அடியார் குழாங்களிற் சிறந்தவித்துவான் சண்முகசுவாமிகள் இடத்தும் சொல்லிக்கொண்டாடினர். இச்சண்முகர்தாம்கேட்ட இதை எண்முகமும் பரவச்செய்ததுமன்றித் திருப்பனந்தாளின் தவப்பயனாய் வந்தருளிய காசிமடாலய தர்மபரிபாலகராகிய சோமசுந்தரசுவாமிகள் திருமுன்னிலும் என்னை யிழுத்து விட்டனர். இச்சுவாமிகளைத் தரிசிக்கச்சென்ற ஒரு சமயம் அவர்பொருட்டுச்சொன்ன சில செய்யுள்களை அங்கீகரியாமல் “இனி உன் கவிபாடும் முயற்சி உலகத்தின் பொருட்டும் உலகாரணன் பொருட்டுமாக இருக்கட்டும்” என ஆக்ஞாபித்தனர். உலகத்தின்பொருட்டு ஒருநூல் யான் இயற்றியுள்ளேன் என்பதைச் சண்முகசுவாமிகள் சொல்லக்கேட்டு இவ்வரியதிருவாளன் அவ்வேலை யெவ்வேலையும்

சற்றுநிறுத்துவித்து எந்நூலை இனிதிருந்து கேட்டு மகிழ்ந்தனராய், இந்நூலை ம-ா-ா-ஸ் சாமிநாதய்யர் அவர்களுக்குக்காட்டி உடனே பதிப்பிக்கவெனக் கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறு அய்யரவர்களிடம் படித்துக்காட்ட, அவர்களும் கேட்டுக் காரியம்நன்றெனக் கரக்கம்பம் செய்துமகிழ்ந்தனர். ஆகவே இந்நூல் வெளிப்பட்டு தும்முன்னேறிவரும் பெருமையைப்பெற்றது. இப்பெருமையையானடைய இந்நூலையச்சிடுவித்தவர் என்னுடன்கற்ற வைக்கீல் துரைசாமிப்பிள்ளையவர்கள். இவர்கார்காத்தார் மரபினர். கைம்மாறுவேண்டாத காரையும் காத்தவொனில் இது செய்தல் வியப்போ? இங்ஙனம் என்பாச்சொல்லும் பழக்கத்தைத்

தந்த தியாக ராஜருக்கோ

வளர்த்த மறையவர் திலகருக்கோ

திருத்திய தேசிக சிகாமணிக்கோ

தூண்டி மேம்படச்செய்த சோமசுந்தரருக்கோ

பிரசரித்த பிள்ளையவர்களுக்கோ—யாருக்கு

என்வந்தனத்தைச் செலுத்துவது எனச் சும்மா இருப்பதே பெரிதென்றெண்ணி வாளாவிருந்துள்ளேன். இவ்வாறு மேற்போந்த கருணையாளர்கள் அருணைக்கால் மழவுருப்பெற்ற இது தும்முன்வரும். இதன் தளர்நடை வழுவைப்பழியாது கடைக்கணிப்பீராயின் யானும், எம்போலியரும் திடம்பெற்று நடமாட இடமாகும். ஆதலின் இத்துணைப்பெருதவி இனிது செய்வீராக.

“கண்ணோட்டம் என்னுங் கழிபெருங் காரிகை
உண்மையா னுண்டிவ் வுலகு.”

இங்ஙனம்

ஐ. சாமிநாதன்.

சாவித்திரி சரித்திரச்சுருக்கம்.

கல்விப்பொருளிலும் செல்வப்பொருளிலும் குறைவில்லாதவர்களுக்கு, உறைவிடமாயுள்ள மத்திரதேசத்தில் அவ்வப்பகுதி யென்னும் அரசன் ஒருவன் தன் மனைவி மாளவியோடுகூடி வெகுநாள் வாழ்ந்தும் புத்திரப்பேறில்லாமையால் மனம்வருந்தியிருந்தான். இச்சமயம் திரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதர் விஜயம்செய்ய, அரசன் எதிர்கொண்டு அழைத்துவந்து அர்க்கியபாத்தியஆசமநீயங்கொடுத்து ஆசனத்திருத்தி நமஸ்கரித்து, வாய்பொத்திக் கைகட்டிக் கொண்டு வாடியமுகத்தனாய் நிற்கக்கண்டு, முனிவர் பிரான் ஹே இராஜசேகர, நீ இவ்வணம் முகம்வாடி நிற்கக் காரணம் யாதோவென, தேவரீர் அநுக்கிரத்தால் எவ்விதச்செல்வமும் குறைவறப்பெற்றுள்ளனையினும், மகப்பேறுஎன்னும் அரியசெல்வத்தை அடைந்தேனில்லேன், அது தான் என் முகம்வாடக் காரணம் எனத்தெரிவிக்க முனிவர், அரசே உன்வருத்தத்தை இன்றோடொழி, சாவித்திரிதேவியை நோக்கித் தவசுபுரிவாயாகில் உன்மனோபீஷ்டம் நிறைவேறும் எனச்சொல்லி மறைந்தருளினார்.

அரசன் நாரதர் சொல்லிய வண்ணஞ் செய்யச் சாவித்திரி தேவி பிரசங்கமாகி வேண்டுவதென்னென வினவ அரசன் புத்திரப்பேறென, அத்தேவி பெண்டெய்

வத்தைப் பிரார்த்தித்த உனக்கோர் பெண்பிறக்கும், எல்லா நன்மையும் பின்னொய்துமெனச் சொல்லித் திருவுருக்கரந்தனள்.

அன்றுமுதல், மனைவிகருப்பவதியாகிப் பத்துமாதம் செல்ல ஓர் புத்திரியைப் பெற்றெடுத்தாள். இவ்வரிய சிறுகுழவி நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளரக் கண்டுகளித்து தாய்தந்தையர் அதற்குச் சாவித்திரியென நாமகரணம் செய்தனர். கன்னியும் நாளடைவில் தருணிப்பருவமடைந்து சேடியரோடு சிங்காரவனத்தில் உலவிய வேர்சமயம் அழகில் வேளைவென்ற காளை ஒருவன் அவ்வழிச்செல்லக்கண்டு அவனை தனக்கு நாயகனாக மனவுறுதி கொண்டனளாய் அரண்மனைக்கு மீண்டு வாடியிருந்தனள். அவன் மண்ணும் கண்ணு மிழந்து வனவாசஞ் செய்துகொண்டிருந்த சாலுவதேசத்தரசன் புத்திரன். அவனுக்கு ஆயுளும் அற்பம். இதையறிந்த அரசன் வேறு வரன்கோரென மகளுக்குப் பலமுறை சொல்லியும் கேளாமைகண்டு நாரதர் பணித்தவாறு அவளை அவ்விளைஞனுக்கே மணம்புணர்த்தினன். இவ்வரிய திருவனையாள் கணவனோடு கூடிவாழ்கையில் கணவனுக்கு முடிவு நாளென நாரதரால் குறிப்பிடப்பட்டநாளை வெகுஜாக்கிரதையாக மனதில் வைத்திருந்து, முடிவு நாளுக்குமுன் மூன்று நாளிலும் சாவித்திரியைநாக்கி நோன்பிருந்து முடிவுநாட் காலையில் தன் கணவனையடைந்து வணங்கித்

தேவரீர், வழக்கப்படி கந்தமுலபலாதிகளைக் கொண்டு வரும்படி இன்றும் காட்டுக்குள் போவீராயில் யானுங்கூட வரும்படி அநுமதிக்கவேண்டுமென அவன் சிலவிசைதடுத்திப் பின்னர் இணங்கினான். அன்றுபகல் முழுதும் இணை பிரியாமல் அவனோடுகூடக் காட்டில் சுற்றி மாலைப்பொழுதில் ஓர் மரத்தினடியில் வந்து தங்கச் சத்தியவான் தன் தேகத்தில் ஏதோ ஒருவித ஆயாசம் உண்டாகிவருகிற தெனக் கேட்ட சாவித்திரி தன் முன்னுணையைவிரித்து “இதன்மேற்படுத்து என் தொடைமேல் தலையைவைத்துச் சுற்று நித்திரைபோந்தால் சிரமம் நீங்கும்” எனச் சத்தியவான் அங்ஙனமேசெய்ய, ஆயாசம் அடங்காமல் அதிகரிக்கக் கண்ட பெண்கள் சிகாமணி, உமாதேவியைத் தியானித்துக் கொண்டு மனம்பதறாமல் நிகழுவதை உற்றுப்பார்த்திருந்தனர்.

அந்தத்தருணம் கண்டோர் நடுங்கும் கோரரூபத்தோடு ஒருவர்வந்து கையிலுள்ள பாசத்தைவீசிக் கணவனைக் கட்டிமீளக் கணவன் மாளக்கண்டு இங்குவந்து மீண்டவர் யமதருமனையென நிச்சயித்துத் தன்தொடைமேலிருந்த கணவன் தலையை மெல்ல இறக்கிக் கீழேவைத்து விட்டுத் தென்றிசைநோக்கிச்சென்ற செம்மலைத்தொடர்ந்து தாம் இன்னர் இனையர் எனத்தெரிவித்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தனர். தருமனும் இவள் பக்திவிநயங்களை மெச்சித் தன்பெயரும், தன்னூரும், தான்வந்தகாரியமும்

சொல்லிப் பிடித்த உயிராவிடுக்க இயலாதென்பதையும் கூறினன்.

உருவும் நிழலுமென ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்த தங்களிருவரில், உருவாயுள்ள கணவனைப்பிடித்துக்கொண்டு, நிழலாயுள்ளதன்னை விட்டுப்போவது தருமமன்று தன்னையுங்கொண்டுபோகவெனச் சாவித்திரிவேண்ட அப்படிச்செய்தல் தனதியற்கைக்கு மாறெனத் தருமன்கூறிக் கணவனுயிர் நீங்கலாக எது கேட்டாலும் தருவதாகச்சொல்லினன்.

மண்ணும் கண்ணும் இழந்துள்ள தன்மாதலர்க்கு மண்ணும் கண்ணும் தருக என்ன, அங்ஙனமே தந்தோமென்று சொல்லிச்சென்றனன். இந்தவரம் தந்தீர் இதனால் எனக்கென்னபயன் என்னாயகனுயிரைத்தர இயலாதென்பி ரோல், யானவரைப்பிரியாது செய்தருளுவீரென அஃதும் இயலாது வேறு எந்தவரமும் தருவென்றான். என் தந்தைக்கு நூறுபுத்திரரளிக்கவென அப்படியே தந்தோம் என்றனன். மாதலரும் தாதையரும் வாழாது வாழ்ந்தாலும் மங்கலமிழந்த தனக்காவதென்ன, எவ்விதமும் தன்னைப்பிரிக்காவகைசெய்திடவென்றான். ஹே தீர்க்கமங்கலை வேண்டுமாயின் வேறு ஒருவரங்கேள் என்றான்.

“தீர்க்கமங்கலை” என்று பிரியத்தோடு சொல்லிய வாக்குப் பலிக்கவேவேண்டும் அதற்கேற்ப ஒருவரம் கேட்கலாம் என யுகித்து தனது நாதன் குலம் விளங்கும்படித்

தனக்கு நூறுபிள்ளையுண்டாக வரந்தர என, அவள் பிரியவசனத்தால் தன்னைமறந்தவனாய்த் “தந்தோம் தந்தோம்” என்றுசொல்வி விரைவிற சென்றனன்.

ஹே தருமராஜ அளித்தவரம் பலிக்கும்படி அருளிச் செல்கவென, அதற்கென்ன தடையென்ன, கணவனுயிரும்மோடிருக்கில் மனைவி சுதரைப் பெறுவதெப்படியென மதியிழந்த நமக்குவாயேது, உயிரிழந்தாலும் உரையிழக்கலாகாதெனச்சொல்லிக்,கொடுத்தவரன்பலிக்கப் பிடித்த உயிரைவிடுத்துத் தென்றிசைக் கடவுள் திருவுருக்கரந்தனன்.

சாவித்திரி தருமனைப் பன்முறை வாழ்த்திக், கணவனுயிர் கட்டையைச்சேருமுன் கட்டையைக்கிடத்திய இடத்தைக் கிட்டினளாய்க் கணவன் தலையைத் தனதுமடிமீது வைத்திருந்தனள். கணவனும் தூங்கிவிழித் தெழுபவன்போல் எழுந்தான். நித்திரைகொண்டபின் சிரமம் நீங்கிற்றே என்றனள். என்னேடி. பேதாய் இந்நேரம் தூங்கவிட்டாய் எழுப்பலாகாதா என்றவன் கறுத்தமேனியும், சிவந்தரோமமும், வளைந்ததந்தமும், புகைந்தகண்களும் உடைய ஒருவன் வந்து என்னைக் கட்டியிழுத்துப்போகக் கனவுகண்டேன் இதன் பலன் என்ன என்றான். பகலிற்கண்ட கனவுக்குப் பலன் என்ன, அது கிடக்கட்டும் நமது இருப்பிடம் இப்போதே செல்வோமா இன்னுஞ்சிறிது சிரமபரி காரம்செய்வோமா எனக், குடிகெட்டுப்போம், வழியைப்பார்த்துக்கொண்டு பெற்றோர்கள் வருந்தாது வருந்திநிற்

பார்கள், அது பாதகச்செயல் உடனே புறப்படவேண்டும் எனச்சொல்லிப் புறப்பட்டு வீடுகுறுகுமுன் தேடும் வகை தெரியாமல் தியங்கிநின்ற தாய்தந்தையரைக்கண்டு எம்மைக்காணாது கனவருத்தமுற்றிருப்பீர்கள். இதற்கு நான் உத்தரவாதியல்ல. யான் பிழைத்ததற்கு நீங்கள் தேடிப்பிடித்த சீமாட்டிதான் காரணியென்று சத்தியவான் சொல்ல மாமி மருகியைப்பார்த்து என்னரியான் பிழைக்க என்னே டியம்மா செய்தையெனச் சாவித்திரி நடந்தவிர்த்தாந்தங்களை உள்ளவாறு சொல்லக்கேட்டு அரசன் அடங்காத ஆநந்தமடைந்து இந்தப்பெண்கள் நாயகத்தைப் புகழ்ந்து கண்பெற்ற தற்குக்களித்து மண்ணும் பெற்றேனெனமதித்து நிற்கையில், யானே ஒன்று பொற்குடநீரைத் தலையில் சொரிந்தது. சொரியவே மந்திரத்தலைவர்களும் மற்றவர்களும் வந்துவணங்கி உம்மை ஊரைவிட்டோட்டிய பாதகன் தொலைந்தான். உடனேவந்து உமது அரசாட்சியைக் கைக்கொள்ளும் என்றனர். அங்ஙனமே சென்று யாவருமகிழ்ச்சாலுவன் முடிசூடி அரசுபுரிந்தனன். இத்தனைக்கும் காரணியாயிருந்த சாவித்திரி நூறு சுதரையும் சோதரையும் நாளடைவிற்பெற்று வாழ்ந்தாள்.

ஐ. சா.

சாவித்திரிவெண்பா.

கடவுள் வாழ்த்து.

சாவித் திரிவெண்பாச் சாற்ற வருந்துணையாப்... .. *
 பாவித் திருப்பார்தம் பாவகமே—சேவகமாத்... .. *
 தங்கியருள் பொங்குமெழிற் றந்திமுகத் தெந்தையிரு *
 புங்கமுறுஞ் செஞ்சரணப் போது. *

குருவணக்கம்.

சூர நெருதவஞ்செய் தொல்பதியார் முத்துக்கு... .. *
 மார னீருதாண் மலர்போற்ற—வீரமொடு... .. *
 மூவுலகம் வாழ்த்த முயன்றுகண வற்காத்த *
 பாவைவெண்பா வோங்கும் பரிந்து. *

அவையடக்கம்.

காவிரிநீ றோற்குங் கடலோர் சிறுகால்வாய் *
 மேவி லதைவெறுக்கா மேன்மைபோல்—ஒவியச்சீர் ... *
 நல்லகவி புல்ல நயந்தசெவி யென்கவியும் *
 புல்ல நயக்கும் புரிந்து. *

இதுவுமது.

என்னையொப்பார் கல்வியினு வில்லையிழிந் தோருமில்லை.....*
 என்னிலுயர்ந் தேயுள்ளா ஞெல்லோரும்—பொன்னினையாய் ...*
 இங்குரைக்கு மென்கவியு மின்கவியே மேலோர்கள்... .. *
 தங்குபுரை காணாரே சார்த்து. *

நூல்.

பூமேவு போதப் புனிதன் திருநாலோ
 தேமேவு பைந்துளவன் திண்மார்போ—தூமேவும்
 இத்தேய மென்ன விலங்கு மொருதேயம்
 அத்தேய மத்திரதே யம். (க)

அத்தேயங் காப்பா னடலச் சுவப்பதிமற்
 மெத்தேயத் தாரு மினிதேத்த—மத்திரத்தார்
 மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போன் மாணப் புரந்திடலாற்
 மன்னையே தானொத் தவன். (உ)

இத்தகையான் பொற்றேவி யாவா னெழிலென்ப
 தத்தனைபு மோருருக்கொண் டாங்குதித்தா—லொத்த
 உருவினா னொப்பி லுயர்குணத்தா ணற்சீர்
 மருவினாண் மாளவிப்பேர் மாதா. (ங)

மருவிய காதன் மனையாளும் வேந்தும்
 இருவம் பூண்டாங் கிழுத்தே—பொருவில்லா
 இல்வாழ்க்கை யென்னு மியல்புடைய வான்சகட்டை
 நல்லாற்றிற் றுநடத்து நாள். (ச)

பொருளாற் குறைவில்லான் போகத்தாற் றுழான்
 தெருளார்ந்த கல்விமிகு சீரான்—அருளார்ந்த
 புத்திரப்பே றின்மையினால் வாடிப் புலர்ந்திருந்தான்
 மத்திரத்தார் கோமான் மனம். (ரு)

உண்ணு னுறங்கா னெளிசேர் புகழ்செய்யான்
 • நுன்னருங் கேளிர் துயர்களையான்—பன்னரிய
 இன்ப மெனுங்கடலை யின்மகப்பே நின்மையெனும்
 வன்புவட வைமடுக்க மன். (சு)

இத்தருணம் யாமூக் கிறைவ னெழுந்தருள
 வித்தகவேர் தத்தவனை மேவியெழுந்—துத்தமனீ
 யின்றிங் கெழுந்தருள யான்ஊற்றேன் பெற்றேனூல்
 நன்றெவரு மெய்தா நலம். (எ)

என்று முகம னியம்பி யெழிற்றவனை
 நன்றொருபொன் னாசனத்தி னன்கிருத்தித்—துன்றுபரி
 சுத்தநீ ரில்லா டிணைக்கரத்தி னாற்சொரிய
 வித்தகன்பொற் றுள்விளக்கி மேல். (அ)

பாதோ தகத்தைப் பரிந்துசிரத் திற்றெளித்துத்
 தீதோவ வுள்ளே சிறிதருந்தி—மாதவன்முன் [கும்
 வாய்பொத்திக் கொண்டுநின்றான் மாற்றமரிற் கூற்றழைக்
 காய்வெற்றி வேலான் கவன்று. (க)

நின்றானே நோக்கி நிலவு புலப்பகையை
 வென்றான் விரவலரை வெல்வேந்தே—துன்றுமுகம்
 இன்று புலர்ந்திருப்ப தியானறியக் கூறுவையோ
 என்றுரைக்க வேந்துரைக்கு மேற்று. (க0)

பொன்னு மணியும் புகழு மிகவுடையே
 நென்னு முலக மிதுதவநின்—னின்னருளாற்
 பெற்றேனென் றுலும் பிறங்கு மொருமகவு
 பெற்றே னிலேனென்றன் பேர்த்து. (கக)

கேட்டு முனிகூறும் கேளாரா வாளாலே
 வாட்டு திறலாயுன் வாட்டமொழிந்—தோட்டியசீர்ச்
 சாவித் திரியையுன்னித் தாவரீது நோற்கிலவள்
 மேவித் தருமகவு மேல். (கஉ)

என்ற னரச னிறைஞ்சா முனமறைந்து
 சென்ற னழுங்கிப்பின் நேறினனாய்த்—துன்றியசீர்
 மாமகதி யான்பணித்த வண்ண மனைவியுடன்
 ஏமமுற நோற்று னினிது. (கங)

சாவித் திரியுவந்து தார்வேந்தன் தன்முன்னர்
 மேவித் திருமார்ப வேண்டுவன—யாவுமிற்றைக்
 கேபெறுதி யென்ன விறைவி யடிமுடிமேல்
 மாபெரியான் வைத்து மகிழ்ந்து. (கச)

ஞானக் குருமணியே ஞானப் பெருமுளையே
 ஞானத் திருமேனி நாயகமே—யூனமில்சேய்
 ஒன்றென் குலம்விளக்க ஒங்கிந் நிலம்புரக்க
 நன்றருள வென்று னயந்து. (கரு)

சாவித் திரிமுறுவல் பூத்துத் தனிவேந்தே

காவிக்கட் செவ்வாய்க் கருங்கூந்தற்—பாவையொன்றுன்
னில்லாள் வயிற்றுதிக்கு மில்லையென்ற கில்லாமே
எல்லாமே லெய்து மினிது.

(கசு)

என்ன வழங்கியிறை யீதுரைக்கு மன்னாய்நீ
என்னன்பிற் கீடுபட்டிங் கேவந்தும்—என்றோர்
மரபு விளங்க வருமகவைக் கேட்கச்
சுரிசுழலைத் தந்ததென்றே சொல்.

(கசு)

புத்திரப்பே றின்றேல்யாம் புத்தென்னுந் தீரகை
யெத்தரத்தாற் றுண்டுவெமென் றேக்கமுறு—மத்திரத்தார்
கோமானைத் தேவி குறித்துரைக்கும் பெண்டெய்வம்
யாமாண் மகத்தருதற் கில்.

(கசு)

பெண்மகவென் றுலுமிது பேருலகிற் பேரிசையைத்
திண்மைபெற நாட்டுவிக்குஞ் சீருடைத்தாம்—மண்முதலா
மூவுலகின் வாழ்த்தையுறு மூவேழ் குலம்விளக்குங்
கோவிரங்க லென்றகன்றாள் கூர்ந்து.

(கசு)

மன்னன் மனந்தேறி வைகுநாள் மாளவியும்
மன்னு கருவயிறு வாய்த்தனளாய்—மின்னோர்
இடைபருக்க மெய்விளர்க்க வின்னரம்பு பச்சென்
றுடல்பரக்க வுள்ள முவந்து.

(20)

பொய்த்துயிலுங் கொண்டாள் புளிக்குமுவுந் தாண்மாதம்
பத்து மினிது பவித்தேறச்—சித்தசன்றன்
முனைத் தலைமைகொளத் தானளித்தா வென்னவொரு
மானையுவந் தீன்றாண் மயில். (உக)

பச்சை மகவைப் பரிந்துமார் போடனைத்தே
யுச்சிமோந் தின்முலைப்பா லுண்பித்து—மெச்சுமயி
றன்னைத் தரையிவிட்டுத் தாவைச மாய்த்தெளிந்தாள்
என்னவுவப் பீன்றதாய்க் கிங்கு. (உஉ)

மன்னு மகவுகித்த மாராயங் கேட்டுவந்து
பொன்னை மணியைப் புனை துகிலைச்—செந்நெல்லைத்
தாமரைக்கை யாலெடுத்துத் தானவிதி யாலளித்தான்
மாமறையோ ருள்வெறுக்க மன். (உங)

சிறைவிடுமின் வேந்தர் திறைவிடுமி னாயத்
துறைவிடுமின் பன்னிரண்டு தொல்லாண்—முறைவிடுமி
னென்ற னமைச்ச ரொழுந்தார் பறையறைக
வென்ற ரிறைசொற்ற வாங்கு. (உச)

சாவித் திரியருளாற் ருன்பெற்ற பெண்மணிக்குச்
சாவித் திரிப்பேர் தரித்தான்மன்—மேவிப்பேர்
போலிப்பே ரன்று பொருந்துபெய றோகற்பைப்
பாவித் திடுதலினாற் பாங்கு. (உரு)

ஏந்திழையார் தெய்வமா யென்றுமவர்க் காக்கவந்த
 ஏந்திழையைக் காக்கவென் வேந்திழையார்—பூந்தவிசுப்
 பெண்மணிவாழ் மார்பன்முதற் பேணுதெய்வங் கூயரசன்
 கண்மணிக்கு நன்கிட்டார் காப்பு. (உசு)

ஆடுகெ செங்கீரை யன்னமே கையூன்றி
 நீடியகா லொன்று நிமிர்த்தூன்றிச்—சூடியபொற்
 சுட்டி யசையச் சுடர்கால் சூழையசையப்
 பொட்டசைய வென்றார் புகழ்ந்து. (உ௭)

தாரார் மகளிராப்போற் சாவித் திரியையெண்ணி
 யாராரோ வென்றுதா லாட்டலொண்ணு—தேராருஞ்
 சாவித் திரியருளாற் ருனுதித்தா டான்றரித்தாண்
 மேவித் திருநாம மேல். (உஅ)

இப்பாணி நாயகனுக் கேற்ற பணிசெய்யும்
 இப்பாணிக் கொத்துதவா தெய்த்திடினீ—சப்பாணி
 சப்பாணி யென்றிடக்கை தன்னைவலக் கைபுடைக்கச்
 சப்பாணி கொட்டினுள் சார்ந்து. (உக)

பவள விதழ்குவித்துப் பன்னுமுத்த மூரற்
 தவள நிலாச்சிறிது சாரக்—குவளை
 சுழல வொருமுத்தந் தூமணிதா வென்னப்
 பழகும்னைக் கீந்துவப்பாள் பாங்கு. (உ௦)

கிஞ்சுகவா யஞ்சுகமே கேடின் மடவனமே
செஞ்சொற்றீம் பாகளிக்குந் தீங்கரும்பே—மஞ்சுங்
கருக விரும்பவளர் காமநுபூங் கூந்தால்
வருகவென வந்துமகிழ் வாள்.

(௩௧)

செல்வி முகநேர்வாய் தேயா விடினமதியே
ஓல்லை யவளழைக்க வோடிவரி—னல்லகுரு
வைப்பிழையாச் செய்ய மதிடிறுவாய் வாராயேல்
எப்பிழைக்கு மாளாவை யேய்ந்து.

(௩௨)

பொன்மானைக் கைப்படுத்தப் பூமானைக் கைவிடுத்த
அம்மானைப் போலா ளணங்கழகார்—அம்மானை
ஒன்றுவிடு முன்னேமற் றென்றுபெறு வாள்கரத்தில்
என்றுமிரண் டில்லா தீரான்.

(௩௩)

கண்கள் கயலைக் கணைக்கால் வராலினத்தை
வண்கை முகந்தாண் மராமலரை—யொண்கூந்தல்
சைவலத்தைச் சார்ந்தாங் குறவாட நீராடுஞ்
செய்வளத்த நாடன் றிரு.

(௩௪)

வச்சிரத்தா னற்பலகை மாமுத்தக் கோவைவட
முச்சிதப்பொன் னூச லுவளாடு—நற்கதைதீற்
றெண்மாடம் வெண்மலரா ளூச லதன்பொகுட்டாப்
பெண்மான்வெண் மாதாப் பெயர்ந்து.

(௩௫)

இவ்வண்ணங் காப்புமுத லூசலாட் டுறாகச்
 செவ்வண்ண வாய்ப்பிள்ளைச் சீரனைத்தும்—மைவண்ணக்
 கூந்தலாள் கொண்டுவந்தாள் கூடவுவந் திட்டாளவ்
 வேந்திழையைப் பெற்று ளினிது. (௩௬)

மத்திரத்தார் கோமான் மகள்வாலை யைக்கடந்து
 மெய்த்தருணி நற்பருவ மேவினளாய்ப்—பைத்தகுழை
 போதுகொய்வான் றேழியெடோர் பூங்காவை யுற்றளப்
 போதொருசேய் போலொருவன் போந்து. (௩௭)

அத்தகைய பூங்கா வடைந்தா னவணின்ற
 வித்தகிதன் காமர் விழிக்கயல்க—ளொத்தெழுந்து
 பாய்ந்த வவனழகிற் பாயு முனமனம்போ
 யேய்ந்ததவ னேடிருக்க வென்று. (௩௮)

செங்கதிரோன் றேறோற் செய்யமதன் போறேற
 மங்கையிரு கண்கண் மருண்டேற—வெங்குறுந்துள்
 காவேறச் சாலுவர்கோன் கையேறக் காதலிளங்
 கோவேறம் மாவேகங் கூர்ந்து. (௩௯)

சென்ற மனந்திரும்பா தென்றறிந்தாள் சித்திரம்போ
 னின்ற ளவணிலைமை நேர்கண்டா—ணின்றாள்
 கவன்ற ளெனதருமைக் காதலிக்கீ துற்ற
 தெவன்யானென் செய்வனினி யென்று. (௪௦)

தாய்க்குச்சொன்னாலாவி சாம்புமிந்தத் தாரணியிற் [டை
பேய்க்குந்தன் பெண்ணென்றும் பேரார்வம்—வாய்த்தவி
யில்லாயை யிங்குவிட்டியா நென்செலுவே நென்சொலு
னல்லா யென்றாளமுங்கி நைந்து. * [வே

தாய்சாம்பு மென்றவுரை தான்கேட். டுயிர்ப்பெறிந்து
வாய்பேசா டன்னிருக்கை மன்மேவி—வேய்போலுந்
தோளி யமர்ந்துறைவா டோன்றியபுன் மாலைநிங்கள்
வேள்குயின்முந் நீரை வெறுத்து. (சஉ)

புன்மலை யென்னுட் பொருந்துமா லைப்புணர்ந்து
வன்மலை யாக வதியுமால்—என்மலை
மென்மலை யீந்து விலக்கா விடின்முடிவேன்
சொன்மலைத் தோட்டோன்றால் சூழ். (சஉ)

மதியம் மதியமென வாழ்க்கையுற்ற பெண்கள்
மதியா துரைத்தன் மதித்து—மதியப்பேர்
நாணமின்றி நீதரிப்பாய் நல்லகலை யில்லாய்க்கு
நாணமெங்கு நின்றிவரு நாட்டு. (சச)

எங்கண் முகத்துக் கிணையலையென் நேதிலார்
இங்குரைப்பா ராயினதற் கியாம்பிணையோ—நிங்களே
ஒண்மதிநீ யென்றிருந்தோ முள்ளமுடல் போல்விளர்த்த
வெண்மதியென் நின்றறிந்தோ மேல். (சடு)

கண்ணுடைய செங்கரும்பைக்கைவில்லாக்கொண்டநிற்குக்
 • கண்ணிலையோ வெந்துயரங் காண்பதற்குக்—கண்ணிலையேற்
 கண்முடித் தாதைவையங் காத்துவரல் கேட்டிலையோ
 கண்முடிக் காம கழறு. (சக)

வடக்கோடு தேரை மறுபடியுந் தெற்கில்
 • மடக்கிவந்த மார்க்கமெது மார—கடக்கரிய [தைச்
 போரில்வல்லா யென்றறிவேரம் போற்றுமிந்தர சாலவித்
 சீரில்வல்லா யென்றறியோந் தேர்ந்து. (சஎ)

யானோ வபலை யெனையடர்த்துப் போராட
 றானோவுன் னாண்மை தனிமார—ஆனக்
 கரும்பு சுரும்பரும்பே கைவினனா ணைவாப்
 பொருந்துனக்கே தாண்மை புகல். (சஅ)

கடலைக் குடித்தமுனி காற்றையு முண்ணாரோ
 மடவரல்யாம் வேண்டின் மலயத்—தடவராநின்
 றோடுங்கா வில்லாத்தே ரும்மொழிவீ ரோமார
 நாடுமிதைப் பீடுபெற நன்கு. (சக)

முத்தநறு மூரற்கு முன்னுடைந்த முல்லைமுகை
 யத்தனையுஞ் சேர்ந்திங் கடர்க்கலாம்—சித்தசனே
 யாமுன் படையா யிருந்துசெய்த பேருதவி
 நீமறக்க லாமோ நிகழ்த்து. (உ0)

சோகம் விளைத்துத் தொலையாத் துயர்விளைக்குஞ்
 சோகப்பூ வென்முமற் றுயநல்ல—சோகப்பூ
 வென்றுரைப்பார் காராட்டை வெள்ளா டெனவுரைக்குந்
 துன்றுலகுக் கேதுமுறை சூழ்ந்து. (௫௧)

ஊதப் பறக்கு முழிபோலுஞ் சூதமெமைக்
 காதப் பயின்றதென்ன கண்காட்சி—சீதைகொண்கன்
 கைப்புல்லும் பண்டையொரு காகா சுரனைவெல்லும்
 மெய்ப்பலமு நற்சார்வின் மேற்று. (௫௨)

எங்கண் முகத்துக் குடைந்த தெழின்மதிய
 மங்கதன்முன் னேபுடையு மார்நீலம்—பங்கயநு
 மம்பெனக்கொண் டிங்குவந்த வம்புயற்குத் தம்பியரே
 யும்பெருமைக் கொப்போது மோர்ந்து. (௫௩)

மெலியோர் பலர்கூடின் மேதினியி லேற்று
 மெலிவார் வலியோர் மிகவும்—மெலியும்மெய்
 வேளொருவன் பூங்கணையைந் தோர்கருப்பு வில்வினுல
 காளுவதை யாரறியா ராங்கு. (௫௪)

மண்ணுக் கிரங்கி வருமுகிலை நீவெறுப்பாய்
 பெண்ணுக் கிரங்குவையோ பேய்க்குயிலே-தண்ணளியார்
 தாய்வெறுக்க நின்செவிவி தான்வெறுக்க யாம்வெறுக்க
 நீவெறுத்தா யில்லையுயிர் நேர்ந்து. (௫௫)

தோலாப்போ ராற்றிவருந் துட்ட மதன்முரசைத்
 • தோலாலே மூடித் தொலைத்திலனே—தோலாலே
 மூடியிருந் தாற்கிழிய முன்போல தைப்புதுக்க
 நாடிடுநா ணன்னு ணமக்கு.

(ருசா)

இவணிலைமை யீதாக ஏமமுறப் பெற்ற
 அவர்நிலைமை சொல்ல வரிதா—முவணிலைமை
 அல்லும் பகலு மவர்மனதை மென்றுதின்னச்
 செல்லுஞ் சிலநாள் செறிந்து.

(ருஎ)

மங்கைதரு ணிப்பருவம் வாய்ந்துபல நாளாக
 நங்கைதனக் கொத்தவர னுட்டரசர்—தங்குலத்திற
 கண்டிலே மின்றளவுங் காணவினித் தாழ்வமெனிற்
 கொண்டுளேந் தீநரகின் கூறு.

(ருஅ)

என்செயலா மென்ற னிறைவன் முகம்நோக்கிப்
 பொன்செய் ததிர்வளையும் போர்வேந்தே—சென்றசில
 நாளாக நம்மரிய நங்கை முகந்திரிந்
 தாளானு ளென்ற ளயர்ந்து.

(ருக)

வாடும் பயிர்க்கு மழைபோல மாமகதி
 யோடு முனியாங் குவந்துவந்து—நீடாசி
 கூறினான் கூறியது கோமான் சிரங்கொண்டான்
 தேறினான் றன்கவலை தீர்ந்து.

(கூ0)

மருங்கிருந்த மாளவியும் வந்து வணங்கத்
 திருந்திய மாதவெனச் சீரும்—பொருந்துகவென்
 றுசி யளிக்கப்பெற் றன்பர்க் கயனினுள்
 ஊசிகாந் தத்தையுற்ற லொத்து.

(சுக)

சாவித் திரிவந்து தந்தைதாய் தம்பணியால்
 பூவித் தகன்சுதன்றுள் போற்றிநின்றாள்—மாவித்தை
 மன்னி னு னீயோர் வரணையு வா யென்று
 பன்னி னு னோர்விரகு பார்த்து.

(சுகஉ)

ஓர்வரணை யென்று யுணரோ முரைத்தவந்த
 ஓர்வர னுற்றிருக்கு மூரென்றுன்—போர்வேந்தே
 யன்னு னிவளகத்தா னல்லலுமே னீயென்றுன்
 றன்னே ரிலாமா தவன்.

(சுகங)

உன்றன் மனக்கிடக்கை யோதுவா யோதிமமே
 யென்றெனந் தாயெளியேற் கேதுமன—மன்றவன்பாற்
 சென்றதுதா னின்றளவு மென்பாற் றிரும்பவிலை
 யென்றுதிரும் பும்மோ வினி.

(சுகச)

அவனென்று யாமறியோ மன்னுனை யிந்தத்
 தவன்று னறியுமோ தாமறியோ—மவனிவனே
 சாலுவனே வென்று னவன்றனையன் றுனென்றுண்
 மாலுதுவாள் வாடிநின்றாண் மற்று.

(சுகரு)

முத்த நகையாண் மொழிந்த விளங்காளை

•யெத்தகையா நெந்தா யியம்பென்றான்—சத்தியவான்
கல்வி யறிவொழுக்காற் சான்றான் கவின்வேளை
வெல்லழகன் கல்லுறழ்தோள் வேந்து. (௬௬)

தந்தைதாய் தெய்வமெனப் போற்றுந் தகையாள
னந்துசிவ பத்தியினேர் நாட்டவில்லா—னிந்தச்
செயிர்தீர் குணமுடையான் செப்புமோ ராண்டி
லுயிர்தீர்வான் போலுமென்ற னோர்ந்து. (௬௭)

கேட்டாயோ கேடி றவன்மொழியைக் கேட்டுவிட
மாட்டாயோ வன்னான்மேல் வைத்தநசை—கோட்டங்
குடிவா வெனவழைக்குங் கோமகளை விட்டுப்
படிவாழு வாளைப் பகர். (௬௮)

பண்டை வினைப்பயனைப் பாரிடத்தில் யார்கடப்பார்
கொண்டல் கொடைபயில்கைக் கோமானே—தண்டாதே
என்மனத்தால் யான்வரித்த வேந்தறனை யேநேர்தல்
தன்மமென்ற டந்தைபதந் தாழ்ந்து. (௬௯)

தாயாவாள் கேட்டுத் தனையை தனைநோக்கி
நீயோ சிறியை நினைப்பெற்றார்—ஆயாது
சொன்னாலுங் கேட்டுந் தகுதியாய் சூழ்ந்துசொலு
மன்மாற்ற மேன்மாற்று வை. (௭௦)

பெண்ணுவா ரொன்றும் பிறங்கு சுதந்தரத்தை
 யெண்ணாராய்ப் பெற்றா வழிற்கணவர்—நண்ணுகுத
 ரொன்னுந் திறத்தார்க் கிளமைநடு மூப்பின்முறை
 மன்னிப் படிந்தொழுகு வார். (எக)

இதங்கூறு வார்சொல் ஷிகவா ருலகி
 லிதங்கூறு வாரொமைப்போல் யார்நிற்—கிதங்கூறுந்
 தந்தைவழி நின்றோர் தகுவானே நேர்தலே
 நந்தம் மரபுமென நாடு. (எஉ)

கண்ணிழந்து மண்ணிழந்து காடாளு மாதுலர்க்கும்
 பெண்ணருமை யின்மாயிப் பேதைக்கும்—நண்ணரிய
 கானிடைநீ யுற்றுக் கனத்த பணிசெயலை
 யானெங் றுனஞ்சகிப்பே னிங்கு. (எங)

கைநிறைந்த பொன்னைவிடக் கண்ணிறைந்த காதலனை
 மெய்நிறைந்த மங்கை விரும்புமெனில்—செய்நிறையத்
 தாமரையார் நாடன் றனையனுயி ரோராண்டிற்
 போமாமென் றுடாய் புலர்ந்து. (எச)

எந்தாய்நீ ரொன்சொலினும் யான்மாற்றே னென்மனதால்
 முந்தி வரித்த முதல்வனை—முந்தை
 வினையின் வலிபெரிது நீர்தடுக்க வேண்டாம்
 எனையவற்கே யீத ஷினிது. (எடு)

தந்தைவழி நின்று தகுவானே நேர்தலே
 நந்தம் மரபுமென்ற நற்றாயே—நந்த
 மரபியறான் யாதோ சுயம்வரமே மற்றம்
 மரபுபிறழ்ந் தேனுமலேன் மன்.

(௭௬)

மற்றச் சுயம்வரத்தின் மாற்றலார் கூற்றெனுமக்
 கொற்றக் குமரனென்கைக் கோதைபெறி--லுற்றுரைப்ப
 தென்னவென்றாள் பெற்றா லிவள்வினா வுக்குவிடை
 பன்னலரி தென்றகன்றாள் பாங்கு.

(௭௭)

பிறங்குநெடு வேற்றாதை பின்னு முரைக்குந்
 திறம்பாப் பதிவிரதஞ் செய்வோய்—மறங்கெழுவு
 கானை மணந்துளனேற் காதலுன்மேற் றுணிலனேன்
 மீளவென்ன செய்வாய் விளம்பு.

(௭௮)

என்னால் வரித்தவிறை யின்றே யிறந்தாலு [து
 மன்னானே யென்பதியென் றியான்கொளலாற்—பின்னே
 செய்யவிகி யோவதனைச் செய்வலினி யுமமறுக்க
 லையவென்றாள் கற்பாணி யாள்.

(௭௯)

நிகழ்ந்தவெலாம் பார்த்திருந்த நீடுதவன் பொன்னைப்
 புகழ்ந்தரசே கன்னி புகல்வ—நிகழ்ந்தொன்றுங்
 கூற திவனையந்தக் கோமகனுக் கியிலுறும்
 பேறுபெரி தென்றகன்றான் பேர்த்து.

(௮௦)

கற்புறுதி கண்டு களித்தான் வருமருகற்
கற்பவா ணுள்கண் டமுங்கினான்—பொற்பார்
விதிசுதனார் சொல்லுக்கு மேல்விதியே தென்றான்
மதிவிதியை மாற்றுவதோ மற்று.

(அக)

மத்திரத்தார் கோமான் மகனேர் மணவினைக்குச்
சத்தியவான் றந்தையுளந் தானறேர்வான்—ஒத்தபெருந்
தானைக் கடல்கூழ்ச் சாலுவர்லோ ணுற்றமருங்
கூனகத்துட் சென்றான் கடிது.

(அஉ)

வந்தாற் கிருந்தான் வழக்குமுக மன்வழங்கி
யந்தா மரைத்தா ளயர்வெய்த—வந்தாயா
ஓடிழந்து காடணைந்து நாள்கழிக்கும் பேதைபெற்ற
பீடுபெரி தென்றான் பெயர்த்து.

(அங)

ஆன்ன முகமனுக்கு வேந்துமகிழந் தையாநீ
பன்னிய தென்பாற் பரிவன்றே—மன்னுலகில்
வாழ்ந்தாலுந் தாழ்ந்தாலும் வந்து நலந்தீங்கிற்
சூழ்ந்தாரோ சுற்றமென்றான் சூழ்ந்து.

(அச)

காட்டிற் றிரியுங் கடையே னிவண்வந்த
நாட்டரசர் தம்முன்னே நாட்டரசற்—கூட்டுவதின்
றென்னவிருந் தென்றயரு மேந்தறனை யீதுசொலி
மன்னுமனை யாடேற்று வாள்.

(அட)

பொய்யாத வானோர் விருந்து புதிதென்ப
 வைய விதுகா றவாருந்தாச்—செய்யபொரு
 ளென்றுபொரு ளப்பொருடான் யாமருந்துங் காய்கனிக
 ணன்றாகு நம்விருந்து நன்கு. (அக)

அங்குற்றார் யாரு மதிசயித்திம் மாதரசி
 பங்குற்றாற் கன்றோ பவித்திநீர்—தங்கியசீ
 ரில்லறநல் வில்லா ளிலாதார் துறவுகொள
 னல்லறமென் றூர்த்தார் நனி. (அஎ)

இந்த விருந்தென்றும் யாமருந்தா நல்விருந்
 தெந்த விதத்திலுமென் றின்புறவே—மைந்தன்
 கொடுக்க வெடுத்திடுவாள் கோற்றேன் பிழிந்து
 மடுக்க வடுத்திடுவான் மன். (அஆ)

வாராதீர் வந்தீர் தும் வந்த விளைப்பதனைப்
 பாராதீர் சற்றிருந்து பாத்துண்பின்—ஓராதீர்
 ஓராதே காடுறையே மாற்று முதாசினர்
 தேராதே மென்றான் றெரிந்து. (அக)

அடைகா யருந்து மயினியா மப்பால்
 அடைகாயுண் டருக் களிக்கக்—கிடையாநீர்
 வந்த விளைப்பதனை மாற்றுகவும் மாதவித்தண்
 பந்தரின்கீ மென்றான் பரிந்து. (கூ0)

மன்னவரீ யென்னகுறித் திங்குவந்தாய் மற்றென்று
 னென்னரிய கன்னி யியைந்தவா—னுன்னரிய
 சத்தியவா னென்றான் மகிழ்ந்தான் தளர்வுற்று
 னித்தகையாட் கிவ்வரனே வென்று.

(கூக)

மங்கை திருவனையாள் வாழ்வன்றித் தாழ்வதனை
 வெங்கனவி லுங்காணு மேன்மையா—ளிங்கிவடா
 னின்னலுக்கே யாட்பட் டிளகாமலங் குன்றிவள
 ரொன்மகளை யென்பெறுவா ளேய்ந்து.

(கூஉ)

வறுமைமகிழ் வாங்கடலை வாட்டும் வடவை
 வறுமை கணவன் மனைவிக்—குறுபகையாத்
 தீராக் கலகம் பலவிளைக்குந் தீமையெலாம்
 பேரா துறைவிடமாம் பின்.

(கூகூ)

ஈத்துண்ணார் செல்வமு நல்கூர்ந்தா ரின்னலமும்
 பூத்தலிற் பூவாமை நன்றென்ப—வேத்தேறே
 யின்னதுகொண் டென்மகடா னேற்றவரம் பார்த்தியையின்
 மன்னுநல மென்றான் மதித்து.

(கூச)

ஐய மறுத்துராயே லன்னாள் கருத்தினுக்குள்
 செய்ய மகனியையச் செய்வாயே—லுய்யுமா
 லென்னலனு மென்குலனு மென்று னிசையுலகின்
 மன்னவந்த வேந்தன் மறுத்து.

(கூடு)

காலுவர் கோனியைவு தான்கொண்டு தன்மகளைக்
 கோலவணி பூட்டிக் குலங்கச்செய்—தாவிக்கும்
 பூங்கொம்ப ரென்னப் பொலிவித்து நல்லோரை
 தேங்கமமூர் தாரான் நெரிந்து.

(கக)

சத்தியவா நேயுனக்குத் தந்தேனித் தாழ்குழலை
 யொத்தநல னுங்குலனு மோர்ந்தென்றே—வித்தகிகைக்
 காந்தளைத்தன் கைக்கமலத் தோடழகன் கைக்கமலத்
 தேந்தவளித் திட்டா னிறை.

(கௌ)

பூமாரி வான்பெய்யப் பொன்மாரி கோன்பெய்தான்
 னாமா ரியைப்பெய்யச் சொற்றிடுவா—டேமாரி
 பெய்யுநறுங் கோதையினைப் பேணுமிளஞ் சாலுவர்கோன்
 றுய்யவிரு தோளேற்றச் சூழ்ந்து.

(கௌ)

கற்புப் பறிகொடுத்துக் கல்லாக் கிடந்தவடன்
 பொற்புநனி யெள்ளியம்மி போந்தேறுங்—கற்புக்
 கொருத்தி யருந்தகியே யென்னு முரையைத்
 திருத்தியிரண் டென்னுந் திரு.

(கக)

மகடன் மணவினைகண் முற்றிச் சிலநா
 ளகல மகிழ்ந்தாங் கமர்ந்து—தகவாய்
 மருகனைப்பெற்றோரை நகர்க்கழைக்க மற்றோர்
 வருதலிசை யாமை மதித்து.

(கௌ)

மற்றவர் தம்பால் வழக்கின் விடைபெற்றாங்
குற்றமருங் காண முடனீத்து—வெற்றிமிகு
தானேசெலச் சென்றடைந்தான் தன்பதியே யொண்புகழார்
மாநற் படையுடைய மன். (க0க)

சத்தியமெல் லாமோர் தனியுருக்கொண் டாலன்ன
சத்தியவா னிற்கிழத்தி தம்முள்ளே—யொத்த
மனத்தினராய் மன்னு மனையுறத்தை நாளும்
வனத்திருந் தாற்றிமகிழ் வார். (க0உ)

பூவின் மணமென்னப் பொன்னின் னயமென்னக்
காவின் னிழலென்னக் கண்மணியின்—பாவையென்ன
கண்மணியின் றன்னைளிதா னென்னனயந் தாள்கணவன்
றன்மையொடு சாவித் திரி. (க0ஃ)

உடலு முயிருமென வொப்புரைக்க வஞ்சி
விடனேர்ந்தோ மேனென்னின் மேவா—வுடகை
இவரு முயிர்பிரிய நேர்வதுபோ லென்று
பிவர்பிரியா வுண்மைகண்ட யாம். (க0ச)

தாமசாயும் வண்டுமெனத் தாமிவ் விருவருமாக்
காமச் சுவைச்செவ்வி கற்றுணர்ந்தா—ராமென்றோம்
வண்டுணருந் தண்டா மசாயுணரா தேயந்த
வுண்டே னுறுசுவையென் றோர்ந்து. (க0ஊ)

காலையுவந் தட்டிலுறல் காதனுட னேசமைத்த
 லேலவதை யன்பர்க் கினிதூட்டல்—வேலையிதே
 யென்ன விருந்துவிருந் தோம்ப லெழின்மகப்பே
 றுன்னலின்பி னுங்கா னுறல்.

(க0௬)

மடநாண மச்சந் தனவாக்கன் மன்ன
 னடிவருடிப் பின் னூங்க லாங்கே—விடியமுன
 முன்றி லலங்கரிக்க முன்னெழுதன் முற்கடவு
 ளென்றவன்றூள் போற்ற லெழுந்து.

(க0௭)

இன்னகுணம் பன்னிரண்டும் யாருடையா ரோவவரோ
 யுன்னு கணவர்க் குயிரிலையா—மென்ன
 வறிந்தோராற் கேட்டாங் கொழுசுவா ளானான்
 சிறந்தகற்புச் சாவித் திரி.

(க0௮)

மாதலற்கு மாமிக்கு மன்னு மகிழ்நனுக்குந்
 தீதில் பணியனைத்துஞ் செய்யவென்ன—மாதவம்யாஞ்
 செய்தோமென் றுன்மகிழ்வா டின்மை நிறைபொறையி
 லெய்துமினை யில்லா ளினிது.

(க0௯)

மன்னுசிவ பூசைக்கு வாய்ந்த பொருள் வழங்க
 லின்னமிழ்தி னுண்டி யினிதுதவன்—முன்னின்று
 பேசா தொழிதலிவை பேரன்பின் மாதலற்குக்
 கூசா தியற்றுபணிக் கூறு.

(க10)

உடையுடம்பு சுத்த முறப்புரித லுண்டி
யிடமமையம் பார்த்தாங் கிடுதல்—கடுமொழிக
ளேம முறவொழித்த லின்ன மருகூதன்
மாழிக் கியற்றுபணி மற்று.

(ககக)

இன்பம் விழையின் விதியி னினிதிழைத்த
றன்பதியி னேரறிந்து தானொழுக—றுன்ப
நணுகிற் பொறுத்த யைவசனீ மாடல்
பணிகணவர்க் கென்ப பரிந்து.

(ககஉ)

இந்த நிலையி லிருந்துவரு வாள்பிரமன்
றந்தமுனி சொல்கிறி துந் தான்மறவா—ளந்தநா
ளெந்தநா ளென்றுதின மெண்ணியெண்ணி யேவந்தா
ளந்தநாள் வந்த தடுத்து.

(ககங)

மற்றநா ளெண்ணி வரநாலு நாளெனவே
யுற்றசா வித்திரிதா ளுள்ளெண்ணி—மற்றவனோன்
புண்ணு ளுறங்கா ளுரையாடா ளொன்றுபிறி
தெண்ணு ளிருந்தாற் றினாள்.

(ககச)

மூன்றுநா ணன்கியற்று மூவாரோன் பின்முடிவை
யேன்றுகாண் பான்வருவா னென்னவந்து—தோன்றின
னாள் காட்டு நற்றேவ னங்கை யிசைநாட்டு
நாள் காட்டு வான் போலு நன்கு.

(ககரு)

கலைக் கடனனைத்துங் கற்றாங் கினிதோம்பிச்
 சாலக் கணவன் றனையடைந்து—கோலத்
 திருவடியாய் காட்டகத்துட் செல்லினுடன் யானும்
 வருகைமறே வென்றிரந்தான் மாது. (கக௬)

ஆருநோற் றற்கரிய தாற்றினு யச்சிரமம்
 பாரணஞ்செய் தாற்றுதலும் பாங்கென்ப—வாரவதை
 யின்றூற்றி நானைவா வென்னுடன் வேண்டிலென்ற
 னன்றிநா ளென்றறியா னுங்கு. (கக௭)

ஐயநின்சொல் யான்மறுக்க லாகாது பாரணந்தான்
 செய்யவிதி தீபங்கண் டேயென்ப—துய்யபகல்
 உன்னோடு காணி லுலவிக் கழித்திட்டுப்
 பின்னேதுய்ப் பேனென்றாள் பேர்த்து. (கக௮)

நின்னியம மீதாயி னேர்ந்தே னெழிலனமே
 யென்னொடு செல்லற் கெழுகவென்றான்—மன்னியசீர்
 மாதுலர்க்கு மாமியர்க்கும் வாய்த்த பணியியற்றித்
 தீதில்விடை பெற்றா டிரு. (கக௯)

சாவித் திரியெழுந்து சத்தியவா னோடுதெய்வக்
 காவிற் றிகழ்கான் கடிதடைந்தாள்—பூவென்
 னடிகற் பரலை யனிச்சத்திற் சாரப்
 பிழுகளிறு பின்செலல்போற் பேர்ந்து. (க௨௦)

கான்புகுந்தான் சத்தியவான் கார்மேனிப் போர்வீரன்
 றூன்புகுந்தாற் போலன்று தந்தைநொந்து--வான்புகுந்தா
 னில்லையில் லாள்பிரிந்த தில்லைவனத் தீரோழாண்
 டெல்லைதிரிந் தானு மிலை. (கஉக)

காட்டுட் புகுந்தநங்கை கண்ட வருங்காட்சி
 நாட்டுளெங்குங் கண்டறியா நற்காட்சி—மோட்டிடபந்
 தான்கறிக்குஞ் சந்தனத்தின் மண்குழையைத் தொங்கு
 றேன்குடிக்கு மாங்கிருந்தே தேர்ந்து. (கஉஉ) [பிரறம்

மதிநடுப்போய் வேள்குடைக்கு வாய்ந்தகாம் பாக
 வதிவே யிரூலின் மதியை—மதித்தறிய
 மாட்டா திராகு மயங்கிப்பின் றேறுமுயல்
 காட்டாமை காட்டனிரை கண்டு. (கஉ௩)

இடையிற் புலியதண்மே லெங்குங் கரித்தோன்
 முடியி னதிமதிய மூவா—அடியிற்
 செறியுங் கருங்கேழல் சேசச் சிவத்தின்
 குறியிற் றிகழ்வனபல் குன்று. (கஉ௪)

வான்குதிக்குங் கங்கை மருங்குதிக்கும் வேயினிறுந்
 றேன்குதிக்குந் திங்களுடைந் தின்னமுத--நான்குதிக்குந்
 தான்குதித்தா லென்னத் தயங்குமத்தே னோடையில்வான்
 மீன்குதிக்கு மான்குடிக்கும் வேறு. (கஉ௫)

வேழ மருப்பெறிந்து வெண்ணித் திலம்வரன்றிக்

● காழகிலுஞ் சந்தனமுங் கையரித்துக்—கோழரைச்செங்
குங்குமத்தைச் சாடிக் குரைகடலி னூர்ப்பரித்துப்
பொங்கருவிப் போக்கும பல, (க௨௬)

மாந்தண் டளிர்ப்பதத்து மங்கையிரு செங்கரமாங்
காந்தண் மலரினத்தைக் கண்டவனக்—காந்தண்
மிகமலர்ந்து சேக்கும் விழையுமினங் கண்டான்
முகமலர்ச்சி காட்டன் முறை. (க௨௭)

பாங்கியிலா தாங்குற்ற பாவைதனக் குப்பாவைப்
பாங்கி பலவளித்துப் பாங்கினுயர்—தாங்குகுராற்
பூமுடித்துத் தேன்மடுத்துப் பூங்குரவை பாடுமவர்
வீமவொலி விண்பிளக்கு மேல். (க௨௮)

சந்தனத்தின் தண்குழையைச் செந்தேனிற் றேய்த்தியா
மந்த மடப்பிடிதன் வாய்க்கொடுப்ப—வந்ததன் [னை
கண்களிக்கத் தான்களிக்குங் காசினியுள் ளாரொவரோ
பெண்களிக்கத் தாங்களியார் பேர்த்து. (க௨௯)

கல்லாக் குரங்கு பளிங்கிற் கனிகாட்ட
எல்லாக் குரங்கு மினிதீண்டி—வல்லே
யிருந்துகிராற் கற்கிளக்குங் கல்லாரில் யாரோ
வருந்தார்கற் கிள்ளிக்கை மற்று. (க௩௦)

காந்தளங் கைத்தலங்கள் காட்டக் களிமஞ்ஞை
 கூந்தல் விரித்துடனே கூத்தாடச்—சாய்ந்திரங் கி
 யேர்க்கொன்றை பொன்சொரிய வேன நறுமுறுக்க
 ஆர்க்குமுல்லை தூற்று மலர். (கநக)

இவ்வண்ணக் காட்சி யெழில்வேளை வென்றானுஞ்
 செவ்வண்ண வாயாளுஞ் சென்றுகண்டு—மைவண்ண
 மாகமறை யப்பரந்த வான்றருவின் கீழடைந்தார்
 தேகவச மில்லையென்றான் சேய். (கநஉ)

முன்றானை யைவிரித்து முன்னவனை மேற்கிடத்தித்
 தன்றழ் மடியிற் றலைசார்த்தி—நன்ற
 விருந்து முகந்துடைத்தா ளென்னுற்ற தென்ற
 டிருந்துகற்புச் சாவித் திரி. (கநங)

மெய்நடுக்க முற்று விழிசுழல நாக்குழறக்
 கைநடுக்க முற்றுளது கண்டபின் னு—மையமென்றே
 வென்றான் துயருற் றிருந்தா ளிமயவல்லி
 தன்றூண் மனதிற் றரித்து. (கநச)

இந்நிலைய ராக வெருமைக் கடாவேறித்
 துன்னுமிலைச் சூலந் தொடுபாசந்—தன்னிருகைக்
 கொண்டெவரு மஞ்சவருங் கோர வடிவினனாய்ச்
 சுண்டனெதிர் வந்துநின்றான் சாரந்து. (கநரு)

பண்பு மிகுகணவன் பற்கிட்டிக் காதடைத்துக் [யாள்

● கண்புதைந்து பஞ்சடையக் கண்டனளாய்ப்—பெண்பெரி
விம்மிவிழி நீருகுக்கும் வெய்துயிர்க்குங் கைபிசையும்
ஆம்மபின்னென் செய்யி மயர்த்து. (கநக)

நாளுலந்த தாலிறையு நாந்தாழா மேயுயினாக்
கோளிழைத்தன் மேவல் குணமென்று—காளேதன்மேற்
பாசத்தை வீசிபுயிர் பையக் கவர்த்துதன்மென்
மேசத்தை நாடினான் சென்று. (கந௭)

சாவித் திரிகணவன் றுன்மாண் டதுதெரிந்தே
யாவித் துணையாவா னாருடலை—நீவி
தனிற்கிடத்தித் தென்றிசைக்கோன் றுன்போம்வழிச்சென்
றினித்தசொலாற் கூறு மிது. (கந௮)

யாராயா நீவிரிவ ணெங்குநின்று வந்தீரொன்
னாருயிருக் காருயிரா மாண்டகைதன்—னாருயிரா
என்கொண்டு செல்கின்றீ ரொன்றா ளிசையுலகி
னன்கென்று நாட்ட நயந்து. (கநகூ)

கற்புக் கருங்கலமே காமருபூங் கொம்பேயான்
மெற்குத் திசைக்கிறைமை சேர்தரும—னற்குணமு
நற்செய்கை யும்மொருங்கே நன்கமைந்த நின்கொழுநன்
றற்குரிய நாளுலந்த தால். (கச௦)

அன்னா னுயிரைக் கவர்ந்தென் னருங்கடமை
தன்னையினி தாற்றுவான் றுன்வந்தேன்—பொன்னேகே
ஞளுலந்தார் கண்ணுக்கே யன்றி நவிலபிறர்தம்
வாளன்ன கண்ணிலுறேன் மற்று. (கசுக)

கற்பின் பெருமையினுன் கட்புலனி னேர்பட்டே
னற்பமல விக்காட்சி யன்றியுங்கேண்—மற்புயத்த [தேன்
நின்கொழுநன் றன்றுய்மை நேர்மைகுறித் தியான்பிடித்
வன்கணைத் தூதர்கொள்ளு வார். (கசுஉ)

ஏன்படுவை நீகவலை யென்றுமுல கிற்பிறந்தார்
தான்படுவ றென்னு முண்மை தானறிந்தும்—மான்படுக
ணங்காய் துயரொழிந்து னல்லிருப்பைச் சேர்தியென்றான்
மங்கையிது கூறு மறுத்து. (கசு௩)

நல்லிருப்பே தென்றனக்கு நாதன் பிரிந்தக்கா
லல்லுருக்கொண் டிங்குவந்த வம்மானீ—மெல்ல
வெனையு முடன்கொண்டு போந்தருள வென்றான்
மனைமாண்பி லொப்பிலா மாது. (கசுச)

கால மறிந்துயிரைக் கோளிழைக்குங் காரணத்தாற்
கால னெனுமரிய காரணப்பேர்—சாலப்
படைத்துளனஃ தின்றேபோம் பைந்தொடிநீ காலங்
கடக்குமுன நிற்பிடித்தக் கால். (கசு௫)

கேட்டது முண்டோ கிளரு மெமபுரத்தை
 நாட்டுகண வன்னடைந்த நாளதனில்—வேட்டமக
 டன்னுடலோ நிறகதை தாழ்குழலாய் நீயதைவிட்
 டென்னுவரங் கேளென்றோனோந்து. (கசகூ)

கணவன் மனைவியிவர் காணி லுயிருடம்பாங்
 கணவனிற் தான்மனைவி கட்டைப்—பிணமதனுக்
 கென்னவரம் வேண்டுமைய வேழைபிரி யாவகைநீ
 பன்னனல மென்றாள் பரிந்து. (கசஎ)

நாளுலந்தா னல்லுயிரை நான்கவர்ந்தே னுகனமே
 மீள விடுக்க விதியின்றும்—கேளதைநீத்
 தென்னவரம் வேண்டினுநீ யான்றருவன் சத்தியமே
 என்னவிசைத் தான்றரும னேய்ந்து. (கசஅ)

மாதலரா வார்கண்ணு மண்ணு மிழந்தயர்வார்
 ஏத முறுமவ் விருகுறையும்—வீதரநீ [ரூன்
 செய்தருள வென்றிரந்தாள் செய்தோஞ்செய் தோமென்
 வைதரணிக் கப்பாலார் மன். (கசகூ)

இன்ன வரமளித்தா னின்னுயிர்கொண் டேசெலுவா
 னென்ன பயனுடைத்தா மீதென்றே—பின்னுமவன்
 செல்லும் வழிச்சேறன் மேயினாள் செந்திருவை
 வெல்லுந் தகையாள் விராந்து. (கரு0)

கோற றருமமெனக் கொண்டான் குணவதிபின்
சேற றனையொழிப்பான் செப்புவான்—கூறுவினை
வேற லரிதென்பின் மெல்லியலே சென்றுதுய
ராறலரி தென்றா னடுத்து.

(கருக)

கணவற் பிரிந்தபின்னர்க் கைம்பெண்ணு யீண்டோர்
கணமுந் தரித்திருத்தல் கற்போ—குணநிதிநீ
பின்னு மறாதருள்வாய் பேணு மவருயிரோ
டென்னையுங்கொண் டேகவென்றா ளேய்ந்து.

(கருஉ)

கருவிடத் துற்றவன்றே காலமுதல் யாவும்
மருவு கணக்கிட்டு வைத்த—தொருவரான்
மீறி நடத்த வியலாது மெல்லியலே
சேறியுன தூரொன்றன் தேர்ந்து.

(கருங)

பேறிளமை யின்பம் பிணிமூப்புச் சாக்காடென்
றாறுங் கருவி லமைத்தபடி—நாறுமென்றாய்
கூறு விதிக்குவிலக் குண்டன்றோ கூற்றுவயான்
கூறுவதைப் பின்னுங் குறி.

(கருச)

மலரோன் படைக்கு மொருதொழிலான் மாயோன்
னிலகுமத னோடளித்த லென்னு—முலவா
விருதொழிலான் சங்கரிக்கு மெம்மானிம் மூன்று
மருவுதொழி லும்முடையான் மற்று.

(கருரு)

அம்மாணை மன்஠ொப்பா யாற்றுந் தொழினேக்க

● அம்மான் முதலோர்க் கறச்சிறந்த—பெம்மான்

ஆக்கி யளித்தழிக்கு மம்மு வரையடக்கும்

ஆக்க வரிசுதனு மாம். ●

(கருசு)

தந்தை நலமனைத்துந் தாரணியோர் மைந்தனுக்கு

வந்துறுமென் பார்வை வச்சுதனே—அந்தகனே

என்னையு மென்கணவன் றன்஠ொடுகொண் டின் னூர்போக்

குன்னுலே ஠கா துரை.

(கருஎ)

யாருங்கா ஠வுருவை யான்கண் டிடப்பணித்தாய்

யாருங்கா ஠வுன் னெழிலூர்யான்—சேரும்

விதமருள னிறகரிதோ மேலவனே யென்ற

ளிதவசனத் தீடுயர்வில் லாள்.

(கருஅ)

மன்னு மெனதியல்பின் மாஅபடக் கூறுதவி

னென்னபய னன்னுதலே யிங்கிதைவிட்—டென்னவரங்

கேட்டாலு மீயவல்லேன் கேளென்றான் றன்னைவிட

மாட்டானே மேன்மேன் மதித்து.

(கருசு)

எந்தை சுதனில஠ வேக்க முறுமயருஞ்

சந்தமக ஠ூறவற்குத் தந்தருள்வா—யந்தகனே

யந்தமுட ஠ென்றிரந்தா ளாயிழைநீ நேர்ந்தபடி

தந்தேன்றந் தேனென்றான் சார்ந்து.

(கசு0)

எந்தவரங் கேட்டாலு மீவை யமதரும
இந்தவரத் தாலெனக் கென்னபய—னெந்தமக்குத்
தந்தையரிற் றுயர்தமிற் சார்மாமன் மாமியரிற்
பந்த மிகக்கணவன் பால்.

(ககூக)

அன்னானை யுன்னொடுவிட் டையா தனித்திருந்தே
யென்னானை யென்கழிப்பே னேமுறுவேன்—றென்னாடு
மன்னவெனை யுங்கொடுபோய் மன்னு தருமனெனு
நன்னாம நேர்நிறுத்த னன்று.

(ககூஉ)

என்றானைத் தென்றிசைக்கோ னேம முறநோக்கிக்
குன்றாத மங்கலியக் கோமளமே—பொன்றாத
கீர்த்தியாய் பின்னுமோர் செய்யவரங் கேளென்றான்
கீர்த்தி பெருகக் கிளர்ந்து.

(ககூங)

ஆட்பார்த் துழலு மருளில்சூற் றேவன்று
நாட்பார்க்குங் கேளிர் நலம்பார்க்குங்—கேட்பார்க்கு
வேண்டு வனவளிக்கும் விஞ்ச வருள்சராக்கு
மாண்டருமப் பேர்பூணு மன்.

(ககூச)

கண்வேண் டினமளித்தான் காலாந் தாத்திழந்த
மண்வேண்ட வாங்கே வழங்கினான்—எண்வேண்டுஞ்
சோதரரை நல்கினான் றாயோ னுயிராயன்றி
யோதவெதை யில்லையென்ற னேர்ந்து

(ககூடு)

பின்னுமோர் செய்யவரங் கேளென்றான் பேதையே

● நென்னவரங் கேட்பே நெதையோர்வேன்—மன்னனுயிர்
தாவென்ற முன்ன மதுதவிரச்சார்ந்தவரம்
யாவுமிலை யென்பா னிலை. (கசாசா)

என்றாலு நம்பா லிருங்கருணை மிக்கவுளான்
குன்றாத மங்கலியக் கோமளமே—யென்றானு
லன்புமிகை யாலுரைத்த வந்த வுரைபலிக்கு
மென்பா ருலக ரினிது. (ககாசா)

சொன்ன வுரைபலிக்கச் சூழ்ந்தோர் வரங்கேட்கி
லென்னசொலும் பார்ப்போ மெனத்துணிந்து—பன்னுவா
தென்புலத்தார் கோமானே செய்யகரு ணைக்கடலே [ள்
யன்பின் வலைப்பட்டவா. (கசாஅ)

என்பொருட்டா லின்றுசெய்வ தொன்றுண்டா லென்கண
றன்பொன் குலம்விளங்கச் சந்தமக—வைம்ப [வன்
திரட்டியெளி யேன்பெறத்தா வென்றிரந்தாண் மாணை
மருட்டுண்கண் மாது மதித்து. (கசாசு)

தன்னை மறந்தவனாய்த் தந்தோந்தந் தோமயரோ
லின்னலொழிந் துன்னூரினிதேகி—மன்னியிருந்
தெண்ணரிய மக்கட்பே நெய்திவாழ் வாயாக
பெண்ணரியா யென்றான் பெயர்த்து. (கஎ0)

பின்னுந் தனது பிறங்குமுக நோக்கிநிற்பா
 டன்னைத் தருமன் றணிநோக்கிப்—பொன்னையா
 யின்னு முகம்புலர்ந்து நிற்பதெவ னேகுசுரீ
 வுன்னிருப்பை நோக்கியென்ற னேரீந்து. (கஎக)

ஆண்டகையே குன்று வருட்கடலே யேழையேன்
 வேண்டியன யாவும் விழைந்தனித்தா—யீண்டிவரம்
 ஒன்றேனுங் குன்று துறப்பவிக்கப் பார்த்துவிடை
 பின்றருக வென்றாள் பெயர்த்து. (கஎஉ)

வேலை கரையிழந்தால் வேத நெறிபிறழ்ந்தான்
 ஞால் முழுது நடுவிழந்தாற்—சீலம்
 ஒழிவரோ செம்மை யுரைதிறம்பாச் செய்கை
 யழிவரோ செங்கோ லவர். (கஎங)

சொன்ன வுரையிலொன்றுஞ் சோராம லேபலிக்கு
 நன்னயமெல் வின்மொழியாய்நன்கினியுன்—றொன்னகரஞ்
 சென்றரிய செல்வமகப் பேறெய்திச் சீருறுக
 வென்று னியம னினிது. (கஎச)

தொன்னகரஞ் சென்று சுதரைப் பெறுவதெங்ங
 னென்னுயிருக் கின்னுயிரா மென்கணவன்—றன்னுயிரா
 வன்பொடுகொண் டேகுவையேன் மாபெரியா யென்றுரை
 டென்புலத்தார் கோயான் றெளிந்து. [த்தா

தந்தோ மகப்பேறு தாரோங் கணவனுயி
 • ரந்தோ மயிலோ வருந்ததி—நந்தா
 வரனைநிறை வேற்றவெனின் மாறுங் கடமை
 திரமறியோ மென்றான் நிகைத்து. (க௭௬)

ஆருயிரின் றுயே யறத்தின் பிறந்தகமே
 பேரருளின் கண்ணே பெருமானே—நேரெனைந்
 குன்றாத மங்கலியக் கோமளமே யென்றவுரை
 நன்றாக முற்றவகை நாடு. (க௭௭)

என்றவுரை கேட்டா னிவள்கூறு மிக்கூற்று
 நன்றுநமக் கோர்கூற்றாய் நண்ணியதே—யென்று
 மடங்காத நாவுடையார்க் கன்னூர்வாய்ச் சொல்லே
 மடங்காப் பகையென்றான் மற்று. (க௭௮)

இந்நிமிட மட்டி லெளியேற் கொருதுயரம்
 இந்நிமிடத் தின்மே விருதுயர—மென்னரிய
 மன்னனுயிர் மாண்டதொன்று மற்றென் நிவந்யந்து
 சொன்னபலி யாமையென்றான் சூழ்ந்து. (க௭௯)

தீது வருக நலம்வருக சிந்தையிலு
 மாதுக் களித்த வரஞ்சிறி தும்—வந்தா
 லின்றிப் பயக்க விநிநாட லேகடமை
 யென்றுதுணிந் திட்டா னிறை. (க௮௦)

அன்னான் முகக்குறியா லாங்குண் ணிகழ்கருத்தைத்
தன்னே ரிலாதா டனியறிந்தாண்—முன்னவனே
யின்னுயிர்கொண் டேகிடினு மேகுகநீ யென்பொருட்டு
மன்வருந்த லென்றாண் மதித்து. (கஅக)

சொற்றிறம்பிற் கூற்றுவுனோ சோர்குழல்யா னிற்குரைத்த
முற்றுமுற்று மாறுன் முதல்வன்றன்—பெற்றிமிகு
நல்லுயிராத் தந்திட்டே னன்குகொடு செல்கவென்ற
னல்லுருவி னல்லுருவ னாய்ந்து. (கஅஉ)

அன்னையே யொப்பா யளியேற் கறவருந்திச்
சொன்னவுரை காக்கத் துணிந்திட்டா—யின்னதுசெய்
தெய்துபய னோசிறிது னின்கடமை யோபெரிதிங்
கையபின்ன தாற்றுக்கவென் றாள். (கஅங)

சொல்லென் பதுசிறிது சொற்பெருமை யோபெரிது
தொல்லுலகி லீடிதற்குச் சொல்லவொன்று—மில்லையால்
வில்லுஞ் சிலகால் வெலாதொழியு மேலோர்கள்
சொல்லுஞ்சொற் றேற்றதுண்டோ சொல். (கஅச)

அன்னமே முன்ன மரிச்சந் திரனென்பான்
சொன்ன வுரைநிறுத்தத் தொன்னகர—நன்னாடு
பெண்டிபிள்ளை யும்மிழந்து பீடிவிழி குற்கடிமை
பண்டுபட்டா னென்றுமுளான் பார். (கஅரு)

அன்னனை யானறிவே னன்னவன்மே லாயுமுளேன்

• அன்னவன்கீழாவதினும் யாதனமே—சின்னம்
படவரும் புன்செய்கை பைந்தொடியென் னாவி
பட்வரினு மாற்றேன் பீழி.

(கஅ௬)

ஆதலினின் காதலன்றன் னொருயிரை யான்விடுத்தேன்
நீதணையா மங்கலியச் செந்திருவே—யோதுசுதர்
நூறுறுவர் சோதரரு நூறுறுவர் மாதுலரும்
பேறுறுவர் கண்ணுமண்ணும் பெற்று.

(கஅ௭)

என்றணங்குக் காசிபல விந்துமறைந் தான்றருமன்
ஒன்றுவகை யேத்தி யுவந்தனளாய்த்—துன்றியதன்
ஓதனையுய்த் திட்டவிட நன்கணுகித் தன்மடியின்
மீதவனை வைத்திருந்தான் மின்.

(கஅ௮)

ஏந்த லெழுந்தா னெழில்வே னொனநங்கை
காந்தட் கரங்கள் கடிதுமுகந்—தாந்துடைத்த
வேந்திழையே னிந்நேரம் யான்றுயில நீவிடுத்தாய்
சாய்ந்தகதிர் தான்மறைந்துந் தான்.

(கஅ௯)

அன்னையிதா நம்வழிபார்த் தார்துயரத் தாழ்ந்தயர்வார்
நின்னரிய பாரணைக்கு நீசூறித்த—நன்னேரஞ்
சென்றொழிந்த தானில்லஞ் சேருமுனம் பேர்யாமந்
துன்றுமென்றோ யாஞ்செய்வ து.

(க௬௦)

என்றுங்காணாக்கனவொன்றியான்கண்டேனென்முன்னர்த்
 தென்றிசைநின் றேர்கரிய செம்மலுற்றுத்—துன்றியகைப்
 பாசத் தெனைப்பிணித்துப் பாங்குபெற மீளுகையி
 னீசம் றுரையாட நின் று. (ககுக)

மகிழ்ந்தென் றனைவிடுத்தான் மன்னி விழித்தே
 னிகழ்ந்தகன வின்பயனை நேர்ந்தென்—னகந்தெளியக்
 கூறுவையோ வென்றான் குழைசேர் விழியணங்கு
 வேறுசொல்லி மாற்றினாண் மேல். (ககுகஉ)

ஐயதுயில் கொண்டபின்னர்த் தேகமினைப் பாறியதோ
 செய்யவில்லஞ் சேரத் திருவுளமோ—மெய்யினைப்பை
 யின்றிருந்து நன்காற்றி யேகநினை வோவிரவுந்
 துன்றியது போலுமென்றாள் சூழ்ந்து. (ககுகங)

பெற்றார் வருந்திநிற்கப் பேசாதி வணிநுக்கிற்
 குற்ற மிதினுங் கொடிதுண்டோ—முற்றிழாய்
 கோட்புலியும் பேய்க்கூலமுங் கூட்டுறவார் காட்டுறங்க
 வேட்பதுவுந் தாழ்ச்சியன்றோ மேல். (ககுகச)

பன்னாளுங் காட்டுவழிச் சென்றிருத்தும் பன்னாவி
 லிநாள்போ வெந்நாளு மேய்ந்தகூலை—ஒன்னார்சேர்
 கானகத்திற் காரிருளிற் காதலியைக் கொண்டெதனி
 யானடப்ப தேதமென்றா னாய்க்து. (ககுகரு)

இருள்கூர் சிறுநெறித் தாந்தனிப்போக் கின்னா
தெருள்கூர்ந்த கல்விமிகு சீராய்—மருள்கூர்வென்
யானுன் னுடனிருக்க வேதுதனி யே துபய
மேனி ருப்ப தின்னுமென்ற ளீங்கு. (கககா)

கேட்டான் றனியொழித்த கேடி றனிமொழியை
வாட்டந் தவிர்ந்தான் மனமகிழ்ந்தான்—காட்டுவழி
யெல்லியம் போது வழங்கியுமேமமுட
னல்லிருப்பை நன்கணுகி னுன். (கககௌ)

இங்ஙன மாக விகலாருஞ் சாலுவர்கோ
னங்ஙனந்த னில்லாளோ டாகுலிப்பா—னெங்ஙனநஞ்
சேயு மருகியுஞ் சென்றனரோ தேராரோ
நீயும்யா னுங்கவல னேர்ந்து. (கககஅ)

காட்டுப் புலிகவர்ந்து கொண்டனவோ கண்ணில்லா
மோட்டு வயிற்றரவு முன்மயிலை—வாட்டி
விழுங்கினு லொத்து விழுங்கியதோ வேடர்க்
கழுங்கிநிற்பா ரோவறியோ மாங்கு. (ககககூ)

சிதலை தினப்பட்ட வால மரத்தை
ம்தலையாய் மற்றதன்வீழ் தாங்குங்—குதலை
மகனம்மைத் தாங்கு மெனவிருந்தோ மற்றம்
மகற்கடுத்த தியாமறியோ மன். (200)

பூவொடுங்கப் புள்ளொடுங்கப் பூம்பொழிலிற் புக்கொடுங்கம்
 மாவொடுங்க மன்னு மிலையொடுங்கக்—கூவுகிளி
 நாவொடுங்க மஞ்சை நடமொடுங்கு மாங்குயிலின்
 கூவொடுங்க வல்லெழுமால் கூர்ந்து. (20க)

மண்டியின்ற நின்ற மலைதுயின்ற வாண்மறவர்
 பண்டியின்ற ஆரும் பணிதுயின்ற—விண்டியின்ற
 கண்டியின்ற பேயுங் கழுதும் விழிதுயின்ற
 வொண்டொடிசேய் செயவதறி யோம். (20உ)

தேடவெனி னள்ளிருளிற் சேர்வரிது தீக்கானம்
 பாடி யறியோம் படிசுருதுங்—காடுபுகுந்
 தெந்த வழிச்செலுவோம் யாரா வினவுவோஞ்
 சந்தமயி லேயென்றான் சார்ந்து. (20ஈ)

அந்த மயில்கேட் டரசே யழுங்குவதே
 னந்தமக்கட் கோர்குறையு நண்ணுதின்—றந்தமிகு
 நன்னிமித்தம் வேண்டியன நான்கண்டே னாடிவை
 நன்மை குறிப்பவென்று ணன்கு. (20ச)

நன்னிமித்த நீகண்டாய் நான்கண்ட துன்னிமித்த
 மென்னவெனச் சொல்வே னெழிலணங்கே—துன்னரிய
 சாரா குறுக்காச்சுச் சன்னாசி முன்னா
 னாகட்டிற் றென்று னலிந்து. (20ஊ)

ஐயவிவை துன்னிமித்த மாசுமோ வேண்டிவரோ
கையிலுள்ள பூண்பார்க்கக் கண்ணாடி—மொய்யிருளிற்
பார்க்குங்கணன்றுபெற்றாய்பைந்தொடியைச்சேயையுடன்
பார்க்கவைய மேதென்றோள் பார்த்து. (உ-௦௬)

கண்ட நிமித்தமெலாங் கண்பெறுமுன் னேசொலுவாய்
கொண்டகண வற்குறுதி கூறுதலிற்—கண்டதிலை
உன்னி லுயர்ந்தாரா யொண்டொடியே யென்றுரைத்தான்
றன்னிலுயர்ந் தாரில்லா தா. (உ-௦௭)

சொன்ன கலையனைந்துந் தோய்ந்தார் சொலக்கேட்டேன்
துன்னிமித்தஞ்செல்லாமை சொல்லுமென்றே—யன்னதற்கு
நாஞ்செல்லா முன்னுறுவர் நம்மக்க ளென்றுகருத்
தாஞ்செய்ய வேலவென்ற ளாய்ந்து. (உ-௦௮)

சொன்னிகழங் காலை யுடனிகழத் தோன்றினான்
மன்னியசீர்ச் சத்தியவான் மங்கையொடு—மன்னவனோர்
கண்டான் கவன்றான் கழிந்த ஷுபிரமீளக்
கண்டாரி னின்றான் களித்து. (உ-௦௯)

மன்னியசீ ரொந்தாய் வடந்தோய் களிற்றாய்நீ
ரிந்நேரங் காணு தெமைநோக்கி—யென்னதுய
ருற்றுக் கவன்றீரோ ஓமிகவு நன்றெனைநீர்
பெற்றதனாற் பெற்றதென்றான் பேர்த்து. (உ-௧௦)

இந்நேரங் கானகத்தி லேன்றூழ்த்தாய் மானோக்கி
யுன்னோ டிருந்ததையே னோர்ந்திலாய்—கொன்னே
யழுங்கவெமை யேன்விடுத்தா யப்பா வெனவே
தொழுந்தகையைப் பார்த்துச் சுதா. (உகக)

புண்பட்ட நெஞ்சினனாய் நின்றான் புலர்ந்ததந்தை
கண்பெற் றதற்குக் களித்திட்டான்—பண்பெற்ற
பெண்மணியன் னாய்தான் பிழைத்ததற்குக் காரணியென்
றுண்மைபிற ழாதுரைத்தா ளுற்று. (உகஉ)

[பிழைக்கப்
என்னசெய்தாய் பெண்மணியே யென்னருஞ்சேய் தான்
பன்னுகவென் றன்னைசொலப் பாவைசொலும்—முன்னவ
காட்டுட் புகுந்துறங்கக் காலனுயிர் தொட்டி முக்க [ன்றான்
மீட்டகதை யாவும் விரித்து. (உக௩)

கேட்டார்நின் றார்நின்றார் கேடின் மரம்போல
மீட்டு முயிர்த்தார் விழிதிறந்தார்—நாட்டுமியள்
பெண்களுக்கோர் தெய்வமென வார்த்தார் பெரிதுவந்தார்
கண்களிக்கக் கண்டுகளித் தார். (உக௪)

எம்மா ருயிர்க்குயிரோ யெம்மோர் குலவிளக்கே
யெம்மாற்கைம் மாறியற்ற வேலாத—விம்மா
வுதவிநினைப் போமறந்தா லோரோழ் பிறப்பிற்
பதவி பெரியமென்றார் பார்த்து. (உக௫)

கண்பெற்றே நென்றான் கதிரோ னுதித்திட்டான்

● மண்பெற்றே நென்னமுன் மால்யானை—யெண்பெற்ற
பொற்குடத்து நீராப் பொழிந்த தவன்சிரத்தே
யற்கொண்மு மின்னுடனின் றுங்கு. (உகசு)

தானைத் தலைவொன்ன தாவா வமைச்சொன்ன

சேனைக் கணியென்னற் றேரொன்ன—யானை

குதிரை பதாதியென்ன கோமானைக் கூட

வதிரும் வனங்கடல்போ லாத்து. (உக௭)

தொல்லமைச்சர் வந்து தொழுதுகரங் கூப்பினின்றே

யல்லற்பட் டேங்கட் கபயமளித்—தொல்லையெழுந்

துன்னு டடைந்துசெங்கோ லோச்சா விடினமுடிவே

நன்னு டிடென்றார் ரைந்து. (உக௮)

மென்காற் சிறையன்னம் வீற்றிருந்த மென்மலரைப்

புன்காகங் கொள்ளத்தான் போனாற்போற்—பொன்கால்

பொடியாடத் தேவியொடும் போற்றுசுத னோடும்

கொடியோனுக் கப்பார் கொடுத்து. (உகசு)

அய்யநீ கானகத்துச் சென்றாயா லந்நாடொட்

டிய்யவகை யின்றித்துன் புற்றுழன்றோம்—வெய்யவனு

மாண்டொழிந்தான் யானை வழிகாட்ட வந்தடைந்தோ

மாண்டகைநின் பொற்றா ளரண். (உ௨௦)

காக்கை கடனுனக்குக் காவா விடிவூயிரும்
 பாக்கை யிருப்பொழியு மேர்வேந்தே—தாக்கணங்கு
 வாழுந் திருமார்ப மன்னுயிருக் கின்னுயிரோ
 தாமுவதென் னென்றிரந்தார் தாழ்ந்து. (உஉக)

காடும் மலையுங் கழிக்கான லஞ்சரமு
 நாடுங் கடந்து நகரடைந்து—குடுமுடி
 தாங்கிமகிழ் கூர்ந்திருந்தான் சாலுவர்கோன் றுவாச்சீர்
 தாங்கியசா வித்திரியாற் றுண். (உஉஉ)

மங்கைசா வித்திரிதன் வான்புகழை மத்திரத்தார்
 தங்கோமான் கேட்டுத் தனிமகிழ்ந்தான்—புங்கவரம்
 பெற்றாங்குச் சோதாரைப் பீடு மிகுசுதரைப்
 பெற்றுவந்தா னுளடைவிற் பெண். (உஉ௩)

பெண்ணிற் பெருதக்க யாவுள கற்பென்னுந்
 தண்மையுண்டா கப்பெறினென் செய்யகுறட்—குண்மை
 காட்டுசா வித்திரிதன் காதைசொலக் கேட்கவுறு [யுரை
 நாட்டுபுகழ் போகமெலா நன்கு. (உஉ௪)

